

[Arne Bjerregaard.]

Om de øvrige ændringer skal jeg ikke sige meget. Jeg mener, det er rimeligt at sætte beløbet op fra 2.400 til 5.000 kr. for medhjælpende hustruer. Helt op til 50 pct., som visse foreslår, kan vi ikke gå, før vi har fået adskilt beskatningen mellem mand og kone, sådan at de hver må have halvdelen. Det ville være urimeligt over for lønmodtagerne, hvis det kun skal gælde dem, som har erhvervsvirksomheder.

Knud Jespersen (DKP):

Det er fremgået af debatten, at der stort set er sympati for en sådan forenkling, men lidt malurt skal der i bægeret også. Jeg er tilhænger af tekniske forenklinger, men det, der i virkeligheden var behov for, var, at vi havde behandlet en virkelig skattereform med det sigte ikke bare at mildne luften for de skatteklippede, men overhovedet at sænke hele skattetrykket.

Det er en nødvendighed — og det er da også anført i lovforslaget — at man får en sådan forenkling. Nu kunne denne forenkling have været gennemført for længst, og jeg hører til dem, der gerne vil benytte lejligheden til at beklage, at vi ikke fik denne forenkling. Man har talt overordentlig meget om, at efter at kildeskatten var en kendsgerning, var det overflødigt med selvangivelser. Vi har direkte peget på fra folketingets talerstol, at man kunne ophæve selvangivelser for lønmodtagerindtægter — det ville i høj grad være en forenkling — og så sætte hele kontrolapparatet ind mod dem, der endnu ikke har fundet det for godt at betale skat, selv om de har millionformuer.

Vi er i den situation nu, at man har to selvangivelser og alligevel en restskat. Det er klart, at det fremkalder problemer og i høj grad problemer for de to kategorier: lønarbejdere på de laveste indtægter og folke- og invalidepensionister. Det er en urimelighed, at folke- og invalidepensionister skal svare skat af det eksistensminimumsbeløb, vi tildeler dem herfra. Det burde være noget, de som en selvfølge havde til at opretholde livet med.

Jeg henviser i øvrigt til, at vi på et tidligere tidspunkt har dokumenteret, at hvis man vil holde op med at give begunstigelser til dem, der i forvejen har for meget, kan man gøre de første 30.000 kr. skattefri. Og

det var i virkeligheden de første 30.000 kr. pr. løntager, man i denne situation burde erklære var dem, man skulle bruge for at opretholde livet. Det var en forenkling af den art, vi havde set på med størst sympati.

Hvad angår selve lovforslaget — og vi får jo muligheder for senere at vende tilbage til vores forslag om en effektiv skattereform — forekommer det mig også, at der er nogle beregninger udplukket i bemærkningerne, som forslagsstillerne arbejder lidt umuligt med. Man fastslår, at af den samlede restskattemasse på ca. 2,9 mia kr. faldt på disse smårestskatter ca. 800 mill. kr. Det lyder meget rigtigt efter de tal, der foreligger. Men så finder man ud af, at hvis man skulle udskyde restskattebetalingen over de følgende år, ville man få et provenutab på ca. 550 mill. kr.

For det første kan det ikke være et tab, det må være en forskydning. Det er muligt, at hr. Grünbaum kan forklare det noget nærmere. Men selv om man regner med denne forskydning på 550 mill. kr. og man regner med en rente på 15 pct. af de 800 mill. kr., kan man maksimalt nå til 120 mill. kr. Senere opererer man med, at lempelserne i restskatter og nedtrapningssystemer over for folke- og invalidepensionister skønsomt vil andrage omkring 140 mill. kr. årlig i provenutab. Altså når man op på 800 mill. kr., men vi kan ikke se, hvordan man får denne forskydning på 550 mill. kr.

Der er altså tale om nogle set fra vores side overordentlig små og utilstrækkelige skridt, men alligevel skridt i den rigtige retning. Det, man har lovet, når man har været i opposition, har de skiftende partier i dette ting haft for uvane ikke at gennemføre, når de har fået magt dertil. Jeg konstaterer, at dette lovforslag kan gennemføres, men det mildner maksimalt luften for de af skattekløerne klippede, men det forandrer ikke ved selve byrdefordelingen. Man kan ikke, når man diskuterer restskatter og alle de andre problemer, og man vil mildne problemerne for folke- og invalidepensionisterne, helt glemme, hvad man tidligere under første behandling her diskuterede: man skulle begunstige en større del af dem, der i forvejen er så rigt begunstiget.

Men som sagt: vi hilser selv små og beskedne fremskridt, men det skal man ikke forstå på den måde, at vi så mener, proble-